

Sygn. akt VIII C 3914/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł.

przeciwko K. K. (1)

o zapłatę 3.334,02 zł

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł. na rzecz pozwanego K. K. (1) kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3914/14

UZASADNIENIE

W dniu 27 listopada 2013 roku powód (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanym solidarnie I. K. i K. K. (1) powództwo o zapłatę kwoty 3.334,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w Ł. przysługiwało S. K., która zmarła w dniu 12 września 2007 roku. Po jej śmierci w przedmiotowym lokalu zamieszkiwali I. K. i K. K. (1), którzy zajmowali lokal bez tytułu prawnego. W konsekwencji pozwani obowiązani byli do uiszczania na rzecz powoda wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z lokalu, której to powinności jednak uchybili. Zadłużenie pozwanych z w/w tytułu za okres od dnia 1 maja 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku wyniosło 3.270,05 zł. Ponadto pozwanych obciąża należność odsetkowa za okres od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku w kwocie 63,97 zł. **(pozew k. 2-6)**

W dniu 13 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Ł. wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 7811/13).

Nakaz ten nie został skutecznie doręczony pozwanemu, który w dacie doręczenia przebywał w jednostce penitencjarnej, na skutek czego zarządzeniem z dnia 2 grudnia 2014 roku uchylono w stosunku do pozwanego

K. K. (1) zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty oraz przyjęto złożony przez tegoż pozwanego, reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika, sprzeciw od nakazu zapłaty, jako wniesiony w terminie.

Pozwany zaskarżył przedmiotowy nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od dnia 27 marca 2012 roku do dnia 7 marca 2014 roku przebywał w jednostce penitencjarnej, na skutek czego nie mógł bezumownie korzystać z przedmiotowego lokalu. Nadmieniał, że przed pozbawieniem go wolności również nie mieszkał pod adresem wskazanym w pozwie, w owym czasie zamieszkiwał bowiem wraz z partnerką w lokalu przy ul. (...) w Ł.. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł ponadto zarzut nieudowodnienia roszczenia co do wysokości, kontestując moc dowodową dokumentów złożonych przez powoda.

Postanowieniami z dnia 15 stycznia 2015 roku Sąd uchylił w stosunku do pozwanego postanowienie o nadaniu nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym klauzuli wykonalności oraz stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości w stosunku do pozwanego, na skutek wniesienia przez niego sprzeciwu. **(nakaz zapłaty k. 41, sprzeciw k. 51-55, zarządzenie k. 65, postanowienie k. 68, k. 69)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, że podstawę dochodzonego roszczenia stanowi przepis art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, dodając, że naliczone pozwanym opłaty odpowiadają wysokości opłat, jakie byliby oni obowiązywali uiszczać, gdyby legitymowali się tytułem prawnym do korzystania z lokalu. Wysokość tychże opłat znajduje przy tym potwierdzenie w załączonych do pozwu dokumentach, które wbrew twierdzeniom pozwanego, dotyczą spornego okresu. Odnosząc się z kolei do faktu niezamieszkiwania pozwanego w przedmiotowym lokalu powód podniósł, iż to na pozwanym ciążył obowiązek poinformowania Spółdzielni o zmianie miejsca zamieszkania, której to powinności K. K. (1) jednak uchybił. Jednocześnie z informacji pozyskanych przez powoda wynikało, że pozwany przebywa w lokalu wraz z matką. Powód zauważył ponadto, że pozwany nie wymeldował się dotychczas spod adresu oznaczonego w pozwie. **(odpowiedź na sprzeciw k. 75-76)**

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, przy czym strona powodowa podniosła, że fakt niezamieszkiwania pozwanego w przedmiotowym lokalu nie przesądza automatycznie, iż w lokalu tym nie przechowuje on swoich rzeczy, a nadto, że wobec pozwanego orzeczono eksmisję z tegoż lokalu – na dowód czego pełnomocnik powoda złożył do akt sprawy niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię wyroku eksmisyjnego wydanego w sprawie IIC 278/09. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że strona pozwana kwestionuje powyższy dokument i podniósł, że nawet gdyby przyjąć, że wyrok o takiej treści w istocie zapadł, bez znajomości jego uzasadnienia, nie potwierdza on faktu, że pozwany zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu. Dodatkowo pełnomocnik pozwanego podniósł, że w tutejszym wydziale toczyło się kilka spraw dotyczących zapłaty przez pozwanego za korzystanie z przedmiotowego lokalu w różnych okresach czasu, przy czym w sprawie VIII C 266/15 zapadł wyrok, który jest już prawomocny, zaś w sprawie VIII C 600/15 wyrok jest nieprawomocny. **(protokół rozprawy k. 91, k. 123-127)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł. przysługiwało S. K., która zmarła w dniu 12 września 2007 roku. W przedmiotowym lokalu zamieszkiwali także pozwani I. K. i K. K. (1). **(okoliczności niesporne)**

K. K. (1) nie posiadał tytułu prawnego do powyższego lokalu mieszkalnego. W dniu 4 września 2008 roku pozwany został zatrzymany i tymczasowo aresztowany oraz osadzony w areszcie śledczym, w którym przebywał do listopada 2009 roku. W tym czasie partnerka życiowa pozwanego K. K. (2) zabrała z przedmiotowego lokalu część należących do niego rzeczy, a następnie przekazała je pozwanemu w formie tzw. paczki odzieżowej do aresztu śledczego. Po opuszczeniu aresztu, K. K. (1) zamieszkał wraz z K. K. (2) w wynajmowanym przez jej matkę mieszkaniu, początkowo przy ul. (...) w Ł., a następnie przy ul. (...) w A.. Jeszcze przed opuszczeniem Ł. pozwany zabrał pozostałą część rzeczy z mieszkania zajmowanego przez I. K.. W styczniu 2012 roku K. K. (2) wynajęła mieszkanie przy ul. (...) w Ł., gdzie wprowadziła się wraz z pozwanym. W dniu 27 marca 2012 roku K. K. (1) ponownie został osadzony w jednostce

penitencjarnej, w której przebywał nieprzerwanie do 7 marca 2014 roku. Pozwany w okresie objętym pozwem, tj. od maja do września 2013 roku nie zamieszkiwał w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł.. **(dowód: kserokopia świadectwa zwolnienia k. 60-61, kserokopia umowy najmu lokalu przy ul. (...) k. 63, kserokopia pisma k. 100, kserokopia protokołu zatrzymania osoby k. 101-102, kserokopia odpisu wyroku z uzasadnieniem w sprawie VIII C 266/15, zeznania świadka A. W. k. 124, zeznania świadka K. K. (2) k. 124-125, dowód z przesłuchania pozwanego k. 126-127)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwości i rzetelność ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu, a nadto w oparciu o wiarygodne w całości, logiczne i spójne zeznania świadków i zeznania pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U. 2014, poz. 150), znajdującego zastosowanie w przedmiotowej sprawie, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie to odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego. (art. 18 ust. 2 ustawy)

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, w okresie, za który powód żąda w niniejszym procesie zapłaty odszkodowania (1 maja 2013 roku – 30 września 2013 roku), pozwany K. K. (1) nie mieszkał w opisanym powyżej lokalu mieszkalnym. W dniu 27 marca 2012 roku K. K. (1) został bowiem ponownie zatrzymany, tymczasowo aresztowany i osadzony w jednostce penitencjarnej, w której przebywał nieprzerwanie do 7 marca 2014 roku.

Pozwany był wprawdzie w badanym okresie zameldowany w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł., jednakże sama okoliczność zameldowania w danym miejscu w żadnym razie nie może wyłącznie przesądzać o faktycznym miejscu zamieszkania danej osoby. Należy mieć na uwadze, że czynność zameldowania jest jedynie czynnością administracyjną i nie jest równoznaczna z miejscem zamieszkiwania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.

Jednocześnie przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, w tym spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne, zeznania przesłuchanych świadków i pozwanego K. K. (1), jednoznacznie wskazują na to, że w spornym lokalu w okresie od 1 maja 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku, za który powód dochodzi zapłaty w niniejszej sprawie, pozwany K. K. (1) nie zamieszkiwał.

Powód nie złożył żadnych wniosków dowodowych celem wykazania, że K. K. (1) zamieszkiwał w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł. w 2013 roku. Powód nie udowodnił ponadto by pozwany w tym okresie przechowywał w spornym lokalu swoje rzeczy lub magazynował tam swoje niepotrzebne rzeczy, czemu pozwany konsekwentnie zaprzeczał.

Ze spójnych zeznań świadka K. K. (2) i pozwanego wynikało także jednoznacznie, że do czasu ponownego tymczasowego aresztowania w marcu 2012 roku pozwany zabrał już swoje wszystkie rzeczy z mieszkania przy ul. (...), gdzie zamieszkiwała jego matka. Partnerka życiowa pozwanego już po jego pierwszym aresztowaniu, które miało miejsce 4 września 2008 roku, zabrała z mieszkania przy ul. (...) część należących do pozwanego rzeczy, które przekazała pozwanemu do aresztu w formie tzw. paczki odzieżowej. Po opuszczeniu aresztu, K. K. (1) zamieszkał wraz z K. K. (2) w wynajmowanym przez jej matkę mieszkaniu, początkowo przy ul. (...) w Ł., a następnie przy ul. (...) w A.. Jak zeznał świadek i pozwany, jeszcze przed opuszczeniem Ł. pozwany zabrał pozostałą część rzeczy z mieszkania zajmowanego przez I. K..

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu

uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Zaznaczyć należy, że z przepisu art. 207 § 6 k.p.c. jednoznacznie wynika, że powód zobowiązany jest zgłosić w pozwie dowody i twierdzenia na poparcie swoich żądań. Przepis ten łączy się ściśle z unormowaniem art. 6 § 2 k.p.c., który wyraża jeden z ciężarów procesowych stron w postaci obowiązku wspierania postępowania. Z powinności wspierania postępowania wynika obowiązek powoływania wszystkich twierdzeń i dowodów w jak najwcześniejszej fazie postępowania, tj. w czasie w którym to jest możliwe, jeżeli wystąpi taka potrzeba wywołana przez powstałą sytuację procesową (zob. Uzasadnienie do projektu ustawy, Druk Sejmowy nr 4332, Sejm VI Kadencji; SSN J. Górowski, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom I, Komentarz do art. 1-366, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa 2014 r., art. 207 NB 16, s. 887). Sankcją za niepowołanie przez strony we właściwym czasie dowodów i twierdzeń na poparcie swoich żądań jest ich pominięcie. Przesłanką kluczową z punktu widzenia wykładni przepisu art. 207 § 6 k.p.c. i uznania czy twierdzenie i dowód jest spóźniony, jest ocena, czy potrzeba ich powołania istniała w chwili, w której było składane pismo procesowe (pозew, odpowiedź na pozew czy sprzeciw, ew. dalsze pismo przygotowawcze), a strona tego zaniechała mimo, że powinna była je złożyć. Z kolei o tym, czy strona powinna była powołać twierdzenia i dowody w pozwie, odpowiedzi na sprzeciw lub w dalszym piśmie przygotowawczym, decyduje to, czy twierdzenie lub dowód pozostaje w logicznym związku z uzasadnieniem jej żądania. Zatem spóźnienie może wystąpić nawet wtedy już na etapie początkowym procesu, gdy strona powinna była twierdzenie i dowód powołać już pozwie lub odpowiedzi na pozew (zob. K. Weitz, P. Grzegorzczak, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. Ereciński, Warszawa 2012, art. 207 NB 23, s. 1004).

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już pozwie, a najpóźniej w odpowiedzi na sprzeciw. Powód powinien był w pozwie powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie udowodnił zasadności swojego roszczenia nawet wraz z odpowiedzią na sprzeciw, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń wraz ze złożeniem odpowiedzi na sprzeciw.

W razie uznania, że dowody i twierdzenia są spóźnione, sąd na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. pomija spóźnione dowody z urzędu obligatoryjnie. (zob. K. Weitz, P. Grzegorzczak, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. Ereciński, Warszawa 2012, art. 207 NB 25, s. 1005 – 1006; SSN J. Górowski, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom I, Komentarz do art. 1-366, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa 2014 r., art. 207 NB 19, s. 887).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powód nie udowodnił, że pozwany zajmował sporny lokal i jako zajmujący lokal bez tytułu prawnego winien uiszczać powodowi co miesiąc odszkodowanie w wysokości dochodzonej pozwem, zatem powództwo zasługiwało na oddalenie w całości, jako niezasadne.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Powód przegrał spór w 100%, a pozwany wygrał w 100%. Powód winien zatem zwrócić pozwanemu koszty niezbędne poniesione w celu obrony jego słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.).

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 617 zł i obejmowały koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od powoda (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł. na rzecz pozwanego K. K. (1) kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.